

gøre ved, det skal jeg kun konstatere som en Kendsgerning, men jeg vil gerne tilføje, at det kan godt konstateres, at der er Strid mellem det ærede Medlem og Skattedepartementet, uden at Skattedepartementet har Uret.

Ordføreren (Wilmann): Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som sagde, at Forslaget gik ud paa, at den Lempelse, Enker havde haft i deres Formueskat, blev nu fjernet, saaledes at de herefter skulde betale større Formueskat end efter Loven af 1922, og det drejede sig maaske ofte om en Formue, som var samlet sammen af vedkommende Mand, og som Enken nu skulde have at leve af. Maa jeg sige heroverfor, at i Bemærkningerne til Lovforslaget meddeles det, at man paa anden Maade har søgt at nedsætte denne Formueskat; Principperne i Loven af 1922 er altsaa ikke ændret, men man har paa anden Maade søgt at imødekomme de Ønsker, der kunde være om en forholdsvis lavere Formueskat paa Formuer indtil 100 000 Kr. Det er heller ikke rigtigt, at den Bestemmelse i den nuværende Lov, som det ærede Medlem hentydede til, er en Bestemmelse, som specielt tager Sigte paa Enkerne, aldeles ikke. Det er tværtimod en Bestemmelse, som — saaledes som den er gennemført i Loven af 1922 — kommer til at omfatte en hel Samfundsklasse, nemlig alle de Mennesker, som har en Formue op mod de 100 000, men en relativ lille Indtægt, og jeg ved aldeles bestemt, hvad det er for en Samfundsklasse. Hvis det ikke var dem, man havde villet hjælpe, men man havde tænkt specielt paa Enkerne, antager jeg, at man havde sat en Aldersgrænse for dem, der faldt ind under denne Bestemmelse. Derfor synes jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at det er Enkerne, man rammer paa denne Maade, hvad man ikke gør, fordi der ved Forslaget er taget andre Hensyn. Hvis det var specielt Enkerne, man vilde komme til Hjælp, havde man nok fundet ud af at sætte en bestemt Aldersgrænse eller paa anden Maade defineret, hvem det var, man vilde hjælpe ved denne Bestemmelse. Det har man ikke gjort; derfor synes jeg ikke, det ærede Medlem har Ret til at sige, at man paa dette Omraade vil gøre Bestemmelserne mindre demokratiske.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at man vilde indføre bureaukratiske Ligningsmyndigheder. Det kan jeg ikke erkende. En væsentlig Ting i dette Lovforslag er, at man foreslaar at forandre Skatteraadene saaledes, at man ved Loven sikrer dem

en mere alsidig Sammensætning, det kan man virkelig ikke kalde bureaukratisk; tværtimod synes jeg, at det er meget demokratisk. Man sikrer sig altsaa, at de forskellige Erhverv bliver repræsenteret, og at Lønarbejdere og lignende bliver repræsenteret, idet man derved vil forhindre en saa ensidig Sammensætning af Skatteraadene, som vi har haft Eksempler paa, idet det i mange Tilfælde har været udelukkende Landmænd, der sad i Skatteraadene.

Korsgaard: Jeg vil gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at naar jeg taler her, taler jeg som Folketingsmand i al Almindelighed, og i det givne Tilfælde talte jeg som Ordfører for det konservative Folkeparti. Jeg taler ikke som et af den højtærede Finansminister udnævnt Medlem af Landsoverskatteraadet. Hvis den højtærede Finansminister har noget at tale med mig om i denne min Egenskab, saa faar det ske udenfor denne Sal. Her staar jeg kun til Regnskab for mine Vælgere og ikke for den højtærede Finansminister i det Forhold, han omtalte.

Den højtærede Finansminister spurgte, hvad Mening der var i de Udtalelser, jeg var fremkommet med. De er meget simple at forstaa for en Mand, der vil forstaa og har en Smule Evne til at forstaa. Meningen er simpelt hen den, at naar man driver den direkte Beskatning op i alt for store Højder, fremkalder man Umoralitet, saa kan man holde lige saa mange moralske Prædikener, man vil. Jeg vil tillade mig at paastaa, at jeg er Forsvarer af Moraliteten i dette Forhold, hvorimod den højtærede Finansminister, i hvert Fald ved Forslag, der gaar synderlig videre end disse, maaske allerede ved disse, snarere kan komme til at virke i modsat Retning. Dette er Hensigten med mine Udtalelser. Jeg tror ikke paa, at den højtærede Finansminister eller mine Udtalelser har den fjerneste Indflydelse paa den enkelte Borger, som sidder og skal udfylde sin Skattebillet. Det bilder jeg mig ikke ind. Derfor tror jeg heller ikke, at mine Ord kan have haft skadelig Indflydelse, ej heller nogen gavnlig overfor Borgerne ude i Landet. Jeg haaber derimod, at de skulde have gavnlig Indflydelse i Retning af at faa den højtærede Finansminister til at forstaa, at man skal være varsom ogsaa med Loven om de direkte Skatter. (*Wilhelm Rasmussen: Af Hensyn til Snyderne.*) Af Hensyn til Moraliteten.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard drog, som naturligt var, i Marken